

גליון קבו
פר' וישב
תשפ"ג לפ"ק
שנה ג'

בת הרה"א

אור הנבירה
הפנימית בדרך
הנפש'ית הק

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

חוקם לעיני הגה"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

מאי הנוכה?

טועמיה: מאמר מקוצר המקיף את סוגיית 'תיקון מידת הוה' בחנוכה

הכנה לשבת קודש

אש העבודה: כיצד מיישבים הסתירה האם שבת צריך הכנה או מאיר מעצמו?

עבודה האכילה

אש העבודה: איך נראה 'ניצוץ' ואיך מעלים ניצוצות?

ה' בעזך ישמח מלך

תנו רבנן מעשה: החסיד שניצל מקפידת רבו על ידי שמחה וריקודים

דבר המערכת

כשיפוצו מעיינותיך

מה נהדר היה המחזה, כאשר אלפי נבאי בני מדרשות בארה"ק קיבלו לידם סט של 7 כרכים מסידרת "אש המועדים", לאחר שרשמו מבעוד מועד להלוות הענק במתחם "יריד החסידות" שנתרמה על ידי אחד הנריכים החשובים.

מי שעמד מן הצד וראה את החמונים הגודשים את דוכן 'אש החסידות' כמטרה לקבל לידיהם את הסט או לרכוש את הספרים, לא היה יכול להשאיר באדישות נוכח הצמאן הגדול שהשתקף בפניהם של אלפי נבאים שביקשו להאיר את עיני המתפללים בבתי מדרשם באור תורתו של מרנא הבעש"ט הקדוש ותלמידיו.

הנתח הגדול של הנבאים היו אנשי שלומינו חסידים ואנשי מעשה, אך היה ניתן להבחין גם בעשרות נציגים ממגוון רחב מאוד של כל שכבות הציבור ועונוי מכל חלקי הארץ, מצפון ועד דרום, שהגיעו כדי לקבל את הסט המיוחל, כאשר משאלתו של משיח צדקינו אל הבעש"ט הקדוש - "כשיפוצו מעיינותיך חוצה" מקבל משנה תוקף נוכח העבודה שאור תורת הבעש"ט ותלמידיו חוצה גבולות ונעשה לנחלת הכלל.

מלבד הנבאים שהגיעו אל דוכן אש החסידות לקבל לידיהם את המאור המפואר של 7 כרכי 'אש המועדים', נהרו אל הדוכן גם רבבות מבקרים שהגיעו למתחם הענק של 'יריד החסידות', ומהם היה ניתן לשמוע על הטלטלה הפנימית שהם חווים ע"י ספרי אש החסידות וע"י הגליונות השבועיים, הכובשים בסערה שקטה את העולם וגורמים למהפיכה של ממש בעולם הפנימי, כאשר רבבות יהודים התחילו לגשת לספרי החסידות כמבט אחר, לא כדברים גבוהים השייכים רק לצדיקים מופלגים, אלא כדברות קודש המלהיבים את כל נשמות ישראל, כאשר הם, לאחר שהדברים הופשטו והוגשו בשפה קלה שיהיה לכל נפש.

יאמר ליכותו של הנריב החשוב הרב מרדכי גרומן שליט"א שהנה ברוחו את הלוות ספרי "אש המועדים" לאחר שנושע בישועה פלאית באוהל הקדוש של אדונינו הבעש"ט הקדוש ז"ע, ולאחר שהזהר את יצירת הפאר של ספרי החסידות "אש המועדים" "אש השבת" "אש העבודה" "אש הפרשה" ורצה להנחילים בישראל למען תהא תורת הבעש"ט ותלמידיו לנחלת הכלל.

איך להגאל עוד קודם הגאולה?

יוסף הצדיק עבר מסכת השפלות, ואף פעם לא עלה בדעתו שהוא נמצא בתוך צרה, הוא גאל את עצמו לבד עוד קודם הגאולה

נהורא מערייא

על עבדיו להורידם לבור, עד למשפט הגדול ביום הולדתו. הכל מושגח מלמעלה, בקפדנות ובפרטי פרטים. שרים אלו היו בעתיד שלווי השגחה העליונה להוציא את יוסף מהבור. אך כאן מעד יוסף, לראשונה. הוא פתר את חלומותיהם של השרים, ולאחר מכן ביקש מהשר שישתדל בשבילו - "כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה". מה קרה? טיפת השתדלות, לא יותר, אבל יוסף נקנס - לפי הדרגה שלו - ונוספו לו בשביל כך עוד שתיים.

כמובן שיש לשלב תמיד בין הצורך להתפלל, להתחנן, ולפעול לשנות את הגזירה בדרך של 'נצח', לבין הצורך להתבטל, להרפות, ולהתחזק שהכל לטובה בדרך של 'הוד'. הקב"ה הפיץ בשניהם גם יחד, ויוסף הצדיק מסמל בשבילינו את הצד הזה של הרפייה מוחלטת ואמונה נחרצת. זה הבסיס, שבתוכו יש לערב כמה כפיות של תפילה, ונגיעות של השתדלות, כי ה' רוצה לשמוע את הקול שלנו, את התפילות הבוקעות, בנוסף על האמונה התמימה המתבקשת מאיתנו.

ימי נוכה מסמלים בשבילינו נצחון האור על החושך. אבל לא מדובר כאן בנצחון מוחלט עם סוף שמח. לא מדובר כאן על גאולה של 'נצח' כמו 'משיח בן דוד' ש'יבטל מכל וכל את הגלות הקשה והחשוכה, ויביא אותנו למצב חדש של גאולה, אלא מדובר בנצחון אחר, נצחון של 'הוד' כמו 'משיח בן יוסף', שעדיין עומד ומתבוסס בתוך חשכת הגלות, בתוך העלטה, ובכל זאת גואל את עצמו, מתהלך באור של גאולה, כאילו אין גלות, כאילו הכל אור, הכל טוב, הכל מוצלח, אין רע, אין חושך ואין גלות, כמו נר תנוכה שמדליקים בתוך החשיכה.

היוונים שלטו על ישראל במשך מאות שנים לאחר נצחון בית חשמונאי, הנצחון לא היה מוחלט, אלא נצחון מסוג אחר, בתוך המצב שלנו, בתוך החשכות, אנו גואלים את עצמינו, מחליטים להביט על האור ולא להרפות מהתקוה לטוב. אנחנו מוצלחים וה' איתנו, ולא מתייחסים לעובדות היבשות בשטח לייאש ולהעכיר אותנו.

כל עוד ראשינו שחוחים ושקועים בבוץ ועינינו מביטות וממוקדות באפילה, לא יוכל משיח לעשות את העבודה, הוא צריך אותנו מוארים, מוצלחים, גאולים, ורק לאחר הגאולה הפרטית בתוך החושך, יוכל לגאלנו במהרה בגאולה השלימה והכללית.

יוסף ידע היטב לאן הוא הולך, הוא מתקרב אל אחיו הזוממים עליו מזימות, ובכל זאת אינו פוחד, אף אחד לא מסוגל לעשות לי רע!

גם כאשר אחיו תופסים וזורקים אותו לבור מלא נחשים ועקרבים, אינו מרפה מאמונתו, הכל לטובה! הוא גם לא מנסה לטפס מתוך הבור, ה' הכניס אותי כאן - כנראה שזה הכי טוב בשבילי!

בדיוק מזדמנת שם שיירת גמלים לכיוון מצרים, ויהודה מגיע עם רעיין חדש. מה נרויח אם נהרוג אותו, בואו ונמכור אותו לעבד, ולאחר שהוכר כעבד אין לו אפשרות לעלות לגדולה, זה החוק במצרים.

מוציאים אותו מהבור, הוא לא בורח לשום מקום, רגוע לחלוטין, בוטח בה'. וכך מובל יוסף מצריימה, מתחזק כל הדרך: הכל לטובה! אין עוד מלבדו!

יוסף הצדיק והקדוש מגיע לארץ מצרים, מדינה ערבית מלאה גילולים, נמכר לשר הטבחים ומנהל שם עסקים כרגיל. הוא לא בוכה, אף לא מתפלל, הוא יודע שאין שום תנועה סתם, אין מקרה ואין מזל, הכל מתוכנן, והכל לטובה!

יוסף'ל, נער בן 17 שנה, מתגורר בבית אדונו המצרי, יתום מאם ורחוק מאביו, לאחר השפלה נוראה, ולא מעלה על דעתו להרגיש מושפל וכאוב, הוא מתהלך תמיד עם הראש למעלה, הוא רואה תמיד את הטוב שבכל דבר, בעקבות כך סולל את דרכו עד שמנהל בפועל את כל עסקיו של השר ובהצלחה מדהימה - "ויהי ה' את יוסף, ויהי איש מצליח".

יוסף היה צמוד כל הזמן לה', ולא בגלל שכאב לו, אלא בגלל שהרגיש את הטובות ואת ההצלחות שה' מרעיף עליו. כאשר ננסה לשחזר את המצב של יוסף במצרים, נתקשה להבין מהיכן שאב את תעצומות הנפש הללו, אבל יוסף לא 'התחזק' הוא לא היה זקוק לחיזוקים, ויהי איש מצליח' - הכל בסדר, ההצלחה הולכת איתו לכל מקום.

גם כאשר הורשע במשפט והושלך לבור, לא קלט עדיין יוסף הצדיק שמשוהו משתבש כאן, הוא המשיך להצליח ולראות את ה' לצידו, שר בית הסוהר הפקיד בידו את כל המושכות, הוא ניהל את האסירים ותמיד הצליח להגיע לראש.

וכתב השפת אמת (וישב, תרמ"ו): "מסתמא היה יכול להציל עצמו מביט הסוהר, רק האמין כי מה' היא, ויהי שם' ברצונו". החדשות הסוערות במצרים התחלפו בפרשיית שחיתות חדשה, שר האופים ושר המשקים חטאו למלך מצרים, ופקד

"כאשר ננסה לשחזר את המצב של יוסף במצרים, נתקשה להבין מהיכן שאב את תעצומות הנפש הללו, אבל יוסף לא 'התחזק' הוא לא היה זקוק לחיזוקים, ויהי איש מצליח' - הכל בסדר, ההצלחה הולכת איתו לכל מקום"

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

ה' בעזר ישמח מלך

"אהרן! מה אתה עושה?!" - - -

קולו המבוהל של הצדיק היושב בראש שולחנו הטהור, השליך הס בהיכל שהיה מלא עד אפס מקום.

ר' אהרן, איש חסיד היה, נאחז פחד ורעדה, שמו יקפיד עליו הצדיק, שלחישתו לחישת שרף, וכל דבריו כנחלי אש.

הוא ידע שהצדיק מקפיד מאד לבל יפסע איש על השלחן, שכן שולחנו הטהור היה תמיד מסודר ומחודר, מעשה מלך. ואפילו ביום הפורים, בשעת משתה היין, כשכל הקהל היו שתיים למדי, זכרו כולם להיזהר שלא לדרוך על השולחן הטהור. אך מה לעשות והיה לו הפעם לר' אהרן צורך נחוץ מאד, לעבור לצידו השני של השולחן, שהתארך מקצה ההיכל ועד קצהו, ולכן החליט לדלג במהירות הבזק. אולם, אך דרכו רגליו על השולחן, נבהל הצדיק.

באותם רגעים מתוחים, נתן ה' חכמה בלבו של ר' אהרן, והוא ידע כדת מה לעשות. הוא עצם את עיניו, שלא לשים לבו לכל הקהל העומד ונועץ בו מבטי אימה, והוא החל לשיר ולרקוד על השולחן בשמחה ובצהלה, אל מול פני הצדיק.

אותו צדיק, דו"ז הקדוש רבי אלימלך מטאהש, איש פלא היה. כל ימיו ניסה להצניע את קרני הודו ולהסתיר את שגב מדרגותיו, מתחת למעטה של הנהגה פשטנית. אך זאת ידעו כולם, שעל ידי שמחה, נתגלה אורו הגדול לעיני כל חי, כי זו הייתה מידתו המיוחדת לו, מידת השמחה.

בכל עת ובכל שעה היה רבי אלימלך שרוי בשמחה ופניו צוהלות. גם בימים קשים וטרופים, כאשר העניות הנוראה האפילה על ביתו, לא ככתה שלהבתו, ואדרבה, חרף כל התלאה, לא כהתה עינו ולא נס לחו. הוא השליך על ה' ייבו, והמשיך לעבדו בשמחה ובטוב לבב.

כך גם היה מורה לכל החוסים בצילו ונתונים תחת השפעתו, לאחוז היטב במידת השמחה. כשהיה פוגש יהודי שצהלתו בפניו, היה מביע הנאתו בהאי לישנא: "ער איז בשמחה! איז ער דאך מייני!" (= אם הוא בשמחה הרי הוא מאושר שלומי), ואילו כשהיה פוגש יהודי שמתהלך קודר ועצב, מתאנח ומתלונן, היה גוער בו: "א יוד טאר נישט זאגן אוי! מיט שמחה העלפט דער אייבישטער" (= יהודי אסור לו לדבר כך, בכח השמחה יעזור השי"ת). והיה מנסה לשמח את לבבו, בדברי הלצה וצחות, ולהפיה בקרבו רוח של שמחה. השמחה, העוז והחדווה אפפה את ביתו נאוה קודש, ובכוחה היה פועל ישועות בקרב הארץ, ובמיוחד בימי הפורים הנשגבים, ימי משתה ושמחה, כטוב לב המלך" ביון, היה מפליא לעשות, מצמיח ישועות ובורא רפואות, לכלל ולפרט. ומכל קצווי ארץ נקבצו באו אליו המונים לעשות את ימי הפורים בהיכלו, ולהשגב ממועיני הישועה, כי את זאת ידעו כולם, כי כאשר שרוי אותו צדיק בשמחה עילאית, שעת הכושר היא להתעוררות רחמי שמים על ידו.

אף הוא עצמו כתב כן, באגרת ששלח להגה"צ רבי זאב וואלף גינצלער, אבד"ק יארמאט, וזה לשונו הקדוש:

"ובכח השמחה יכולין לבטל כל מיני גזירות רעות, ולפעול כל מיני ישועות טובות - וכמו שפירש הה"ק מוה"ר מרדכי מליכויטש זצ"ל הפסוק כי בשמחה תצאו, ר"ל בשמחה יכול האדם לצאת מכל רעות שבעולם - ובשולם תובלון, ובמדות השולם יכול לבא לכל שלימות הטוב שבעולם, ולהתכלית להשלים רצון ובוראו

טעימה לכבוד שב"ק
מאוצר ספרי 'אש השבת'

האם שבת צריך הכנה או מאיר מעצמו?

צדיקים הרגישו, כי קדושת הארת השבת מאירה לכל אחד מישראל, כאשר הוא, ככל מצב שהוא, ואינה תלויה בהכנתו ובמעשיו, בשונה ממועדי השנה התלויים בהכנתם של ישראל. ולזה קבעו חכמינו לברך בימים טובים 'מקדש ישראל והזמנים' לפי שאו מקדשים ישראל את הזמנים והכל תלוי בהכנתם של ישראל, אבל בשבת מכרכים 'מקדש השבת' לפי שהשבת מתקדשת מאליה ואינה תלויה בישראל - 'שבת קביעא וקיימא'. ההוכחה לכך הוא, שאם אחד מישראל, פשוט שבפשוטים, קל שבקלים, עובר על מלאכה אחת ממלאכת השבת בעדים והתראה, אף שאינו בר הכי ואינו בעל השנה, ולא עשה כלל הכנה לשבת, והוא מלוכלך בעונותיו, לא יועילו לו כל הני טצדקי, ויובילו אותו אחר כבוד לסקילה. ומידה טובה מרובה, שכל אחד מישראל שורה עליו קדושת השבת, כאשר הוא, ולא תלוי כלל במעשיו ובהכנתו.

וכך הובא בספר אור ישירים ו"ל: עובר כוכבים ששבת חייב מיתה (סנהדרין נה) ושאל [הרה"ק רבי מרדכי מלעבאוויטש זי"ע] האך שייך לומר עובר כוכבים ששבת, מה יכול העובר כוכבים לדעת ולהשיג שבת. מזה מוכח אף כי אך יניח מידו הקרדום או הריון ועיובד מעשות מלאכתו, גם זה נקרא ששבת, לזאת גם האיש הפשוט שאינו מבחין ולא ירגיש מאומה עריבות נועם בשבת קודש, אך מבטל ממלאכת החול מפני יום השבת נקרא גם כן 'שומר שבת'.

עוד הביא בספר שיח שרפי קודש (שבת אות כו) ו"ל: בשם הר"ר בונים מפרשישחא זי"ע, שאמר לפעמים אדם חושב בלבו מה שייכות יש לי אצל שבת קודש שהוא מדריגה גבוה, אך זה הוא טעות כי לכל אחד ואחד יש לו שייכות להשי"ק, כי כמו אצל 'מחלליה מות יומת' (שמות לא, יד) יש לכל אחד מישראל שייכות בו, דהיינו אם עבר וחילל את השבת ח"ו, מחויב מיתה יהיה מי שהוא, כמו כן בקדושת שבת יש לכל אחד ואחד שייכות בו, והכן, עכ"ל.

בכל זאת, ההכנה לשבת הכרחית מאוד ונדרשת מכל אחד, מי שטרח בשבת - יאכל בשבת'.

כיצד מיישבים את הסתירה, האם שבת צריכה הכנה או לא? התשובה לכך היא בררך משל לאדם היושב בחדר סגור ומסוגר, כל החלונות והתריסים מוגפים ונעולים, והוא עומד ותמה למה הכל חשוך אצלו, הרי לפי החשבון צריך להיות עכשיו יום ולא לילה. אף אהה אמור לו: בחוץ מאירה השמש, האור בהיר עד מאוד, הבעיה היא אצלך בלבד, פתח את החלון והנה יתגלה האור בתוקפו ובמלואו הדרו.

יסוד זה מופיע בספ"ק עבודת ישראל (שבת הגדול) וז"ל: כי אף על פי שבא אור הבחיר אף על פי כן צריך כל אדם לטהר עצמו כדי שיוכל לקבל אור הבחיר. למשל, שהחמה אף על פי שהיא זורחת ביותר אף על פי כן צריכין החלונות להיות פתוחים, שאם יהיו סתומים לא תוכל החמה לזרוח להבית.

זהו איפוא החילוק בין הארת שבת להארת ימים טובים, כי שבת קביעא וקיימא, לכל אחד יורד מתנת חינום ששמה 'שבת', והארת שבת שורה בכל הבריאה. השאלה היא רק לגבי האדם, האם פתח את חלונותיו, האם הכין את הכלים להשראת האור או לאו. משא"כ בימים טובים אין האור מתגלה מלמעלה אלא כפי מידת הכנתו.

על דרך זה כתב בספ"ק באר מים חיים (פר' כי תשא) בזה"ל: כבר כתבנו בחיבורנו שם (בכרש הראשון עף ג) שאף שקדושת השבת שופע ומאיר לכל העולמות בלי שום אתערותא מלתתא, מכל מקום אינו מאיר ומבהיק בשוה לכל האדם אשר על פני האדמה להיות כעם ככה, כעבר כחכם. וההבדל הוא מפאת המקבלים.

- ואני אומר פשוט, כי בשמחה תצאו - כי בשמחה יוצאין לחירות עולם - וכל מיני חירות יכולין לפעול בשמחה. וכאשר ראיתי מעשה שהיה אצל הרה"צ הק' מפרשישחא ז"ל שהיה פעם אחת בדאנציג, שראה שנפל אחד להים ונטבע שם ר"ל, ואמר לו הרהצה"ק בלשון אשכנז 'גרים מיר דעם לויתן', ואחר כך עזר לו השי"ת שאחז בדף אחד וניצל ועלה בשלום, והיה לנס גדול - ואחר כך סיפר הרה"צ הנ"ל את המעשה הנ"ל, ואמר שלא היה יכול לעזור מחמת שהיה לו צער גדול מאוד - ולא יכול לעשות לו שום טובה, עד שאמר לו מילתא דבדיחא והיה לו קצת שמחה מזה, ועל ידי זה היה יכול לעזור להנטבע. על כן העיקר שצריכין לחזק את עצמו ולהיות תמיד בשמחה ובדיחא דעתא, ועבור זה יכול האדם לגרום לו ולכל ישראל הרבה טובות וישועות".

כל זאת חלף ועבר לו במוחו של ר' אהרן, בשעה שפסע על השולחן, ונעצר בחרדת קודש מקולו של הצדיק, ואכן כאשר החל לרקוד ולכרכר בכל עוז על השולחן, או אז הכריז רבי אלימלך:

'ביזט בשמחה, קום אהער דא!'

והורה לו להתקרב ולרקוד בסמוך אליו...

כשסיפר נכדו הרה"ק רבי משולם פייש מטאהש את העובדא, הפטיר ואמר: "מאותו מעשה הבנתי, שזקיני הק' רצה להראות בזה לקהלו, עד כמה מידת השמחה חביבה בעיניו, עד שהוא מסכים לוותר בעבורה, אפילו על ענין שהוא מחמיר עליו תמיד עד מאד".

השמחה, הייתה תמיד היסוד והשורש בעבודת השי"ת. במיוחד, בשעה שניגש היהודי לקיים רצון קונו, כמו בהדלקת נר חנוכה, או כל מצוה מעשית דומה, משמשת השמחה כפתח שאי אפשר לדלג עליו, כמו שנאמר בתורה הקדושה, בפרשת התוכחה, שכל הגלויות והייסורים לא באו אלא "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה בטוב לבב מרוב כל" (דברים כח, מז), ודוד המלך ע"ה הוהיר על כך ואמר (תהלים ק, ב): "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה".

וכך פסק הרמב"ם הלכה (סוף הל' לולב): "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה, ובאהבת הקל שצוה בהן, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפרע ממנו".

מידת השמחה הייתה לאחת מיסודותיה האיתנים של תורת רבינו הבעש"ט הקדוש, הוא ותלמידיו הקדושים עשו כל טצדקי כדי שתשרה השמחה במעשה המצוה. והם אשר הורו לנו את הדרך נלך בה, לעבוד את ה' בשמחה, כי זה השער לה', וכי לא יוכל האדם לגשת אל הקודש, לעבוד את קונו כדת כראוי וכנכון, מבלי שתאחז ידו במידת השמחה. ואף על עצמים הצביעו ואמרו, כי אותו סולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, אשר דרכו העפילו לעלות למדרגות גבוהות ורמות עד לרוח הקודש, היה בנוי משמחה של מצוה, וכפי שכתב הרה"ק רבי חיים ויטאל, בשם רבו הקדוש מרן האריז"ל (שער הכוונות, דרושי ברכת השחר) וז"ל: "אמנם תהיה בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשר, כדמיון העבד המשמש את רבו בשמחה יתירה, ואם משמשו בעצבות עבודתו נמאסת לפניו, וכמעט שיעקר המעלה והשלמות והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה, בין בעת תפילתו ובין כשעושה איזה מצוה משאר המצוות, וכו', ואל תבוז לענין זה כי שכרו גדול מאד".

במלאת שמונים להסתלקותו של הרה"ק רבי אלימלך מטאהש זי"ע - כ"ג כסלו תש"ג

מצוה להניחה למטה מעשרה

ניצוץ קטן של זעליג המלשין, האיר בכל העולמות, קל וחומר להדלקת הנרות שלנו, שמאירה את כל העולמות

הפמליא הכבודה התקרבה בואכה לובלין, עיר מגוריו של 'החווה'. על פניהם המיוסרות ניתן להבחין בזיק של תקוה, שמא יוכל הרבי הקדוש להושיעם מהצרה הצרורה הרובצת על עיירתם.

זעליג המלשין מטייל לו מדי יום להנאתו במרחבי העיירה, עיניו פקוחות על כל הנעשה, וחוזר עם מידע מפליל על פלוני שהעלים מס ועל אלמוני שהבריח סחורה גנובה. את המידע הוא הופך לשלמונים, טבין ותקלין, אצל פקדי המכס, והם מזדרזים לעשות שפטים באותם יהודים אומללים.

העיירה כולה היתה מוטלת תחת חיתנו של הברנש, פרנסי העיירה טיכסו עצות וחישו דרכים איך להניצל מצרפניו, אך הוא היה חזק מהם. שום דבר לא הועיל. כעת, כאשר הוגדשה הסאה, החליטו במר נפשם שאין עוד מה לעשות מלבד לבקש רחמים. קבוצה מצומצמת מנכבדי העיירה עלו על כרכרה בדרכם לובלינה, אל הצדיק הנודע - 'החווה מולובלין' למען יעתיר רחמים ויסיר מהם את הצרה הזאת.

קהל חסידים גדש את מבואות החצר בלובלין, היו אלו ימי חנוכה, ומקרוב ומרחוק באו ונתקבצו לראות את עבודת קדשו של הרבי בטיבו את הנרות.

לאחר עבודת הקודש, נכנסה הפמליה אל הקודש פנימה, הם הזכירו לפניו את המלשין ואת שם אמו, למען יתפלל הרבי לביטול רוע הגזירה.

הרבי נוטל את הפיתקה, מביט על השם, עיניו הצופיות מתחילות לשוטט, ולפתע נעדר משרעפיו ופונה אל המשלחת בפליאה: הלא זעליג זה מאיר עכשיו בכל העולמות! מה אני יכול לעשות לו?!

המשלחת יוצאת מהחדר, תמהים ומבולבלים, מה קורה כאן? זעליג המלשין מאיר בכל העולמות?!

בצר להם פונים אל רבי יוסף, בנו של הרבי, ושוחטים בפניו בתדהמה את המאורע.

רבי יוסף חושב וחושב, והנה אורו עיניו. הרי חנוכה היום, תבדקו האם באותם רגעים הדליק זעליג את נרות חנוכה.

המשלחת חזרה לעיירתם, ביררו את הנתונים, ואכן, זעליג המוסר הדליק באותם רגעים את נרות החנוכה בביתו.

צא ולמד: ניצוץ קטן של זעליג המלשין, האיר בכל העולמות. קל וחומר להדלקת הנרות שלנו, שעולה עד כסא הכבוד ומאירה את כל העולמות העליונים.

חכמינו אומרים: 'פתילות ושמינים שאין מדליקין בהן בשבת, מדליקין בהם בחנוכה'. ה'מאור עינים' מצביע על מסר שנרמז כאן במילים אלו. גם פתילות שבשבת רגילה אינן נדלקות באור הגנוז, הן נשארות קרירות ואדישות, אבל בחנוכה יורד האור עד אליהם, וכל אחד מסוגל להדליק את אור הנשמה.

ולכן יכול כל אחד להשיג את האור הגנוז ולהחייב נפשו בלהבת קודש המאיר בכל אחד מישראל, בכל מקום שהוא ובכל מצב שהוא, כי כל העליות והירידות אינן תופסות מקום כלל לגבי האור הפשוט והנעלם המתגלה בעת הדלקת נר חנוכה. כי אילו מתגלה האור לפי הכלים שהכין, דהיינו 'מחשבה דיבור מעשה' היה מקום לומר שאין האור שורה אלא כפי מידת הכלים, אך כיון שהאור נעלה ונשגב ומרומם הרבה יותר מהכלים, עד שאין הכלים מסוגלים להכיל את האור, א"כ אין שום מניעה מצד האדם, באשר הוא, להשיג את האור הגנוז ולהתדבק בהש"ת ביחודא שלימים.

הרי לפנינו, כי בהדלקת נר חנוכה מתעורר יחוד עליון ונפלא ע"י כל אחד מישראל, באשר הוא, ללא קשר למעמדו ומצבו בעבודת ה', כי הקב"ה יורד כביכול 'למטה מעשרה' להאיר את החשיכה, לגלות את האור הגנוז בקרב כל איש ישראל, ולהחזיר את ההכרה של האור שלמעלה מהטבע כאן בתוך מציאות הטבע.

עבודת האכילה

על פי משנת החסידות
פרק ב
העלאת הניצוצות (ב)

אש העבודה

שערים לעבודת הבורא
מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות מוה"ר יחיאל יהושע שינפולד שליט"א
ממשיפינו 'אש החסידות'

איך נראה 'ניצוץ'? ואיך מעלים ניצוצות?

אנו תמיד מבררים ניצוצות, ביודעין וגם בלא יודעין. כי כל אכילה של איש ישראל פועלת בירור של הניצוץ לשורשו, אלא שכאשר מחברים לכך את המחשבה - נעשה הבירור באופן שלם יותר

הבריאה התחלקה לפרטים רבים, וכל אחד מישראל צריך לתקן פרטים מסויימים בבריאה השייכים אליו, כלומר, הוא צריך לגלות שפרט זה איננו דבר נפרד בפני עצמו, אלא הוא חלק ממחשבת הבורא ית"ש שהשתלשלה יותר ויותר, עד שנתהווה מכך החפץ הגשמי הזה, ובכך מתקנים את חטא עין הדעת טוב ורע.

ועתה יש לבאר מהו 'ניצוץ'?

הנה מחשבת הבורא שהשתלשלה יותר ויותר למטה, עד שנעשה מכך הדבר הגשמי הזה שעומד לפנינו, זהו הניצוץ האלוקי המחיה בכל רגע את הדבר ההוא.

כאשר מגלים שחפץ זה אינו דבר גשמי ונפרד, אלא הוא מחשבה אלוקית ממש, מעלים בזה את הניצוץ לשורשו העליון - במחשבה הקדומה כביכול.

[וזה לשון הספר הקדוש **נועם אלימלך** (פר' שלח): נראה דהנה הש"ת ברא את עולמו להטיב לברואים, שעל ידי עבודתם לו יתברך יזכו לשכר גדול, ולכן נפלו ניצוצות קדושות בשעת הבריאה, בכדי שאחר כך על ידי עבודתם שיעבדו לעלות הניצוצות יזכו לטובות הרבה. ואחר חטא אדם הראשון הוסיף ליפול עוד ניצוצות הקדושה על ידי החטא, ולזה צריך האדם לעבוד לו יתברך בשני מדריגות, הם אהבה ויראה, יראה הוא לראות ולהסתכל תמיד בשפלות העולם הזה ועל ידי זה הוא מושבר כח הכלים של הניצוצות ויכול לבא לידי רוממות אל שהיא אהבה רבה, ועל ידי זה הוא מעלה הניצוצות קדושות למעלה ולמעלה].

וגילה הבעש"ט הק', כי כל מה שיצר הקב"ה את עולמו בדרך זו - שיצטרך האדם לאכול ולשתות, אינו אלא לסיבת העלאת הניצוצות שבתוך המאכל, דהיינו שיגלה שהטעם הרוחני שבתוך המאכל הוא הניצוץ והחיות הרוחני שמחיה ללא הרף את המאכל הלו, ובכך גואל את הניצוץ ההוא ומעלהו.

[וראה בספה"ק **עבודת ישראל** (פר' שלח) זו"ל: הנה הצדיק הקדוש מו"ה משולם זיסל מאניפאלי אמר, כשהאדם אוכל בתאוותו לפי דמיונו שאי אפשר לחיות בלא אכילה ושתייה בוודאי מן הנמנע שירים ניצוצי הקדושה שבתוך המאכל למעלה. רק אם האדם חכם ומשכיל על דבר ואומר בלבו הלא בוודאי אם הבורא ב"ה רצה שנחיה בלי אכילה בוודאי היה אפשר להתקיים כמו עתה, אלא שהבורא ב"ה רצונו להחיות נפש כל חי על ידי אכילה, ועל ידי זה אני מוכרח לאכול בקדושה וטהרה שאני עושה רצונו בזה, ואז יש בכח אדם להרים ניצוץ קדישין לשורשם].

ידוע כי תכלית בריאת העולם הוא בעבור שעלה ברצונו ית"ש להאציל בחינת 'מלכות'. ונודע כי אין מלך בלא עם, שהרי אין אדם מולך על בניו ונכדיו, אלא על אנשים זרים ונפרדים, על כן ברא עולם שנראה כדבר נפרד וכמו מציאות בפני עצמו, אשר לכן נקרא 'עולם' מלשון 'העלם', וכיון שיש נפרדים, צריכים הנפרדים לגלות שאין כאן שום העלם ופירוד, אלא הכל מציאות הש"ת - אין עוד מלבדו.

[וראה מה שכתב בספר **התניא** (שער היחוד והאמונה פ"ז): הנה הוא ידוע לכל כי תכלית בריאת העולם הוא בשביל התגלות מלכותו יתברך, דאין מלך בלא עם, פירוש 'עם' מלשון עוממות שהם דברים נפרדים וזרים והחוקים מנמעת המלך, כי אילו אפילו היו לו בניו רבים מאד לא שייך שם מלוכה עליהם, וכן אפילו על שרים לבדם, רק ברוב עם דווקא הדרת מלך. ושם המורה על מדת מלכותו יתברך הוא שם אדנות כי הוא אדון כל הארץ ונמצא כי מזה זו ושם זה הן המהותין ומקיימין העולם להיות עולם כמות שהוא עכשיו, יש גמור ודבר נפרד בפני עצמו, ואינו בטל במציאות ממש].

אילו לא היה אדם הראשון חוטא בפגם עין הדעת טוב ורע, היה הכל בא לתקוננו השלם, כי היה אוכל מעין החיים שאין בו שום צד הסתר כלל וכלל, והיה כל העולם מתדבק ביחוד גמור בבורא ית"ש. אך כיון שאכל מעין הדעת טוב ורע, ונודע כי 'טוב' פירושו גילוי אלוקותו, ואילו 'רע' פירושו הסתרת אור ה', מיד נתערב הרע בטוב, ונתפשט הרע וההסתר בכל פרט ופרט בבריאה, ובני-האדם צריכים לגלות במשך שית אלפי שנים בכל פרט ופרט שדבר זה אינו הסתר, אלא הוא חלק בלתי נפרד מהש"ת.

[וזה לשון ספה"ק **כתר שם טוב** (ח"ב כג ע"ד): כי באמת לולא השבירה, לא היה שום רע ושום חומריות בעולם, רק כל הברואים היו דבקים בבורא יתברך שמו כמו האופנים ושפרים וחיות הקודש, אבל השבירה גרמה התרחקות והתעבות, ופירוד מן הש"ת, והכל למען נסותינו להטיבנו בחאריתנו כשנזדכך במעשים ונברור טוב מרע על ידי מצוות הבורא של מאכלים כשרים וטהורים].

אדם הראשון שטעם מעין הדעת טוב ורע' גרם בכך להכניס את ה'רע' בכל הבריאה, כלומר, שההסתר וההעלם יתפשט בכל חלק וחלק שבבריאה, וכיון שאדה"ר לא יתקן את הבריאה באותה שעה, התחלקה נשמת אדה"ר לששים ריבוא נשמות ישראל שיש בכל דור ודור, וכן

מאי חנוכה

מאמר מקוצר המקיף את סוגיית 'תיקון מידת ההוד' בחנוכה

מתוך הספר "אש המועדים" לחנוכה

מאי חנוכה?

כאשר מתכוננים לימי החנוכה הקדושים, יש לחלק את ענין החנוכה לשתי מערכות כלליות: **האחת** - מה הם ימי החנוכה, מה רצו היוונים, איזה רגש צריך להרגיש בשעת ההדלקה ובשעת הלל. **והשנית** - מה יש לכיין בשעת הטבת והדלקת הנרות ובשעת המזמורים שלאחר ההדלקה.

ותחילה נפתח במערכה הראשונה, להבין את היסוד של ימי חנוכה, ולאחר שיובנו הדברים כראוי, נדע מה יש לכיין בשעת ההדלקה.

ימי הודאה

ימי חנוכה אינם מסתכמים בחצי שעה של הדלקת נרות החנוכה בלבד, אלא הם ימי הודאה, כמו שאומרים "לקבוע שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל".

הודאה פירושה **הודות** לה' על כל הטובות ועל הנסים שאירעו לאבותינו במלחמת החשמונאים נגד היוונים, ואנו צריכים בימי החנוכה להרגיש בעומק לבבינו את ההודאה על הנסים הגדולים של המלחמה ושל נרות המנורה שדלקו מעל הטבע, בפומבי בעת הדלקת הנרות יש לכיין בפינויים השונים כמו הנרות הללו ויוונים נקבצו עלי' וכן בשאר המזמורים שאומרים אז, או בעת אמירת הלל' והזכרת על הנסים בתפילה ובברכת המזון, ויש להתחבר אל ההודאה הגדולה, להודות לה' על הצלת ישראל ועל הנסים והנפלאות ולהרגיש הודאה זו בלבד.

ובספרי חסידות לימדו שיש משמעות נוספת לתיבת 'הודאה' והוא מלשון **ביטול והכנעה**, כמו **מודים** בית הלל לבית שמאי שהם נכנעים ומתבטלים בפניהם ומודים להם שהם צודקים.

הנפש נחלקת לכמה חלקים

וכדי להבין הענין של הקדמים מה שכתב המאמר **ענינים**, שיש בכל שנה כמה מועדים, פסח שבוועת סוכות וכיוצא, והם מתחלקים כנגד המידות.

כי בתוך נפש האדם יש כמה וכמה סוגים של מידות [רגש]-[גש]. והם נקראים: **חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד** [שהם ראשי תיבות חג"ת נה"ן].

דהנה האדם מתעורר כל רגע עם רגש אחר, רגע אחד הוא נמשך לדבר מסויים על ידי מידת **החסד** והאהבה, ורגע אחר מכן מתעורר אצלו פחד ויראה על ידי מידת **הגבורה**, ולאחר מכן מתעורר להתפעל מדבר מפואר על ידי מידת **התפארת**. כמו כן מתעורר אצלו רגש נצח את חבריו או להתקעש ולהוציא לפועל רעיון מסויים שעלה ברוחו ולא להתפעל מסוכות המעמדות אותן, וזה נעשה על ידי מידת **הנצח**, וכו' יכול להכניס לחבירו או לוותר ולא להוציא לפועל את הרעיון משום שנוכח לסוכות המעמדות אותן, וזה נעשה על ידי מידת **ההוד**.

חנוכה - כנגד מידת 'הוד'

נמצא שאם נסכם את כל המידות והרגשות של האדם, נמצא שהם שש מידות חג"ת נה"ן, וכנגדם יש ששה מועדים בשנה, כאשר פסח מכון כנגד חסד, תשרי כנגד גבורה, שבועות נגד תפארת, פורים כנגד נצח, חנוכה כנגד הוד, וט"ו בשבט וט"ו באב - כנגד יסוד.

בכל חג ומועד מאיר מן השמים הארה מיוחדת לאותו חג בלבד, וכגון בפסח מאיר הארה של 'חסד' והאהבה, ואנו צריכים להתמלא עם אהבה כלפי הש"ת שהוציא אותנו בחיבה יתירה מעצמים וגם להרגיש את האהבה שיש להקב"ה אלינו. בחודש תשרי מאיר אור של 'יראה' ודין. ובחנוכה מאיר אור מיוחד של **הוד**.

מה היא מידת 'הוד'?

בכל מקום שיש ויכוח או מלחמה, יש שתי דרכים

איך לנצח: האחד - על ידי שמתגברים נגד האויב בכח גדול ומנצחים אותו, והשני - שלא משתמשים עם כח וגבורה וניצוח, אלא מגבירים את האור ומתחילים לאהוב מאוד את הצד שכנגד עד שכנע מרוב האור.

בכל מקום צריך את שני הדרכים, וכשם שהאדם אינו יכול לילך עם רגל אחת בלבד וחייב שתי רגלים, כך אין האדם יכול להלך אלא עם שתי הדרכים הנזכרים שהם כמו שתי רגלים שהאדם נשען עליהם ומתהלך בהם. רגל ימין הוא 'נצח' שמתגבר בכח גדול, ורגל שני הוא 'הוד' שמאיר מאורו והודו עד שהשני מתבטל כנגדו.

וכאשר מגיע היצר אל האדם ומפתה אותו לעשות נגד רצון ה', בדרך כלל צריך להתגבר עליו בחוזק ותוקף ולהתנצח עמו ע"י מידת ה**נצח**, אבל כשמגיע בתוך יום הכפורים ומצויר את האדם לעבור אחת ממצוות התורה, אין צורך להתנצח כנגדו, כי מחמת **ריבוי אור** האהבה ששורה על כל אחד מישראל ביום הכפורים מתבטל היצר מאליו ע"י מידת **הוד**.

וכאשר נאבק יעקב אבינו עם שרו של עשו פגע בכף ירכו, ומאז נעשה פגם ברגל של 'הוד' וקשה להתגבר נגד היצר בדרך של ריבוי אור.

ונהנ יש ששת אלפי שנה, וכל אלף שנה מכון כנגד אחד משש המידות חג"ת נה"ן. ונמצא שהאלף החמישי שאז אירע מלחמת יון מכון כנגד מידת 'הוד', ואז נתקנה מידת 'הוד' על ידי החשמונאים שפעלו בדרך של 'הוד' וריבוי אור.

מלחמת הטבע מול האמונה

וביאור הדבר הוא, דהנה כל אחד מאיתנו יש לו מלחמת היצר שרוצה לפתות אותו בהנאות עוה"ז כאלו הם מביאים תענוג ואושר גדול, ומלבד זה יש מלחמה נוספת נגד היצר הרע המתלבש בתוך 'הטבע'.

כי כל אחד יודע שהקב"ה מנהיג הכל ומשגיח על הכל, וכל תנועה שהאדם עושה אינה נעשית מאליה אלא הוכרז קודם לכן על ידי הבורא ית' שהאדם יעשה תנועה פלונית.

ואילו היינו רואים כל הזמן את השגחת הבורא ית' בעולם לא היינו מסוגלים לעשות כלום, כי היינו רואים את האמת שאי אפשר לעשות כלום ואי אפשר להזיז אצבע בלי רצון ה'.

וכדי שיהא נדמה לאדם כאלו הוא יכול ומסוגל לעשות הכל, קבע הבורא ית' כח של הסתר בעולם, שיהא נדמה בדעתנו כאלו בעולם מונגה בדרך הטבע, וגם כשנעשים נסים, שמכניסים גרעין לאדמה וגדל מן עץ שלם, או לא מתפעלים מכך כיון שהתרגלנו לכך ומכניסים הכל בתוך דרך הטבע.

ועבודתינו ללחום נגד הטבע ולנצח את הטבע, על ידי שמתבוננים שוב ושוב שהכל נעשה בהשגחה פרטית ואין לטבע שום מציאות.

ומלחמה זו - יש בה שתי דרכים, דרך 'נצח' ודרך 'הוד', וכדלהלן.

פסח - פורים - חנוכה

וכתב הקדושת **לוי** שהיו שלושה פעמים נסים לישראל ואז נתגלה שהטבע אינו כלום, אבל יש הבדל ביניהם:

פסח - נתגלה שידוד מערכות הטבע, על ידי המכות הנוראות ועל ידי קריעת ים סוף, שאז ראו כולם ע"י **נסים גלויים** שהקב"ה עושה הכל בכל רגע ורגע, והטבע קיבל מכות הגונות על ידי הקב"ה וראו כולם שאין בו כלום.

פורים - היה הכל בדרך הטבע, ובמשך תשע שנים נעשו כל מיני מקרים שאין בהם כל מיוחד, כמו הריגת ושתי, ותליית בגתן ותשר, אבל לאחר שנים ארוכות התגלה שהכל נעשה באופן מדויק על ידי מסבב כל הסיבות, והקב"ה שיפנה את דרכי הטבע

בשביל ישראל, אבל הכל נעשה **בנס מוסתר בתוך הטבע**, ובכך זכו ישראל לנצחון גדול בדרך 'נצח'.

בחנוכה - נעשה **נס מוסתר בתוך הטבע**, אבל היה הסתר נוסף, כי כל זה אירע על ידי **סיוע החשמונאים** שהיו יכולים לתלות הכל בכוחם ובעוצם ידם, ולא היו יכולים לגלות היכן יש כאן נס שלא כדרך הטבע, וכאן היה נצחון בדרך של **הוד**.

מה רצו היוונים?

מה פירוש 'נצחון בדרך של הוד'?

מאחורי מלחמת יוון ניצבה מערכה גדולה על האמונה.

היוונים חוללו מהפיכה בעולם, הם הרסו את כל העבודה זרה שבעולם, ובמקום האמונה הכניסו את השכל ואת החכמה.

מאז בריאת העולם סגדו אנשים לעבודה זרה, הם האמינו לדברים שמעבר לתפיסת השכל האנושי, הקטירו לכוכבים ומזלות בתקוה שישנו את גורלם. הפיתוי היה חזק מאוד, וכנגד זה נצטיינו בתוקף שלא לעבוד עבודה זרה.

עד שהגיעו היוונים והסילו לעג וזבו בכל האמונה הטפילה הזאת של עבודה זרה. הם השליטו תרבות חדשה שהתפשטה במהירות בכל העולם, הכופרת בכל דבר שבני מורגש ואינו נראה לעינים. אם אכני לא רואה ולא מבין - אין הדבר הזה קיים!

מאז שולטת התרבות הזאת בעולם, מלבד בארצות נידחות. היוונים הצליחו לעקור את האמונה מכל העולם, אלא שנתקלו באויבים העיקריים - היהודים - שעמהם נאלצו להתמודד.

היוונים לא היו מסוגלים לראות איך היהודים מקריבים קרבנות על גבי המזבח מחמת האמונה שבכך נעשה נחת רוח להקב"ה. האם אתם יכולים להוכיח את זה? הרי זה צער בעלי חיים! הם הרסו את המזבחות וגמרו שרוב כלל ישראל יעזבו את התורה ונעשו 'מתיוונים'.

לפי חכמת יוון לא שייך שיש דבר 'קדוש' או 'טמא', הרי אי אפשר להוכיח ענין זה על פי שכל והגיון. השכל האנושי והטבעי אינו יכול להסביר מדוע גוי יווני הנוגע בכד שמן נטמא השמן ואינו ראוי לעבודת בית המקדש, ואין זה אלא אמונה טהורה ותמימה המושרשת בנפשם של ישראל, ואת זה ביקשו היוונים לטמא ולעקור מן השורש עד שגזרו על ישראל "כתבו על קרן השור שאין לכם חלק בארץ ישראל".

ואת מלחמת יוון - המלחמה נגד הטבע - ניצחו ישראל אל בדרך של שידוד הטבע כמו במצרים, אלא באופן טבעי לחלוטין.

אילו היה הנצחון נגד יוון 'מעל הטבע' לא היה בכך תשובה ניצחת נגד היוונים שטענו שהטבע הוא הכל, הוא השולט, והוא המחליט. ואדרבה, חלילה יהיו יכולים לטעון שהצדק איתם, לפי הטבע אכן לא הצליחו החשמונאים להביס אותם, והיו צריכים להשתמש עם כוחות נעלים, על טבעיים.

אך כאן היה נצחון **בדרך הטבע**, מתניהו כהן גדול ובניו יצאו למלחמה בחירוף נפש, ויקראו צום, וילבשו שקים, ויתפללו אל ה', אך עם תכסיסים ותמרונים מתוחכמים, מארבים, פשיטות והתקפות פתע, הכל בדרך הטבע, ואז התברר לראשונה

הקב"ה מנהיג

את הטבע עצמו בדיוק כמו שמנהיג מעל הטבע.

מכאן ואילך אין הטבע נחשב כמו **אויב** שצריך ללחום בו בדרך של 'נצח', אלא הטבע נחשב כמו **אויב** שחלץ מהקדושה. מה קדושה שהרי הקב"ה מנהיג את

הטבע, וגם בתוך הטבע אנו יכולים לראות איך שהקב"ה מנהיג כל פרט ופרט בכל רגע ורגע.

אמונת החידוש

וכדי להגיע לאמונה זו כותב **הקדושת לוי** שיש להתחזק באמונה מיוחדת הנקראת 'אמונת החידוש'.

כי יש שאמיינים שהקב"ה ברא עולמו לפני ששת אלפי שנה, ומאז ואילך כבר קיים העולם והקב"ה רק משגיח על הבריאה ומנהיג אותה. אבל יש אמונה גדולה יותר שהחזיר **הבעש"ט** בעולם, שהבריאה קיימת רק לרגע אחד בלבד, ולאחר רגע מתבטל העולם לגמרי וחוזר להיות אין ואפס כבראשונה, ואז חוזר הקב"ה ובורא עולם חדש ממש.

ונמצא שהקב"ה **מחדש** את עולמו בכל עת ורגע, ואנו נבדאים מחדש ממש, וכל העצים וכל הבריאה, הכל מחדש ממש בכל רגע. ועל שם זה נקרא 'חנוכה' מלשון **חינוך והתחדשות**, לפי שבחנוכה מתגלה אור גדול זה.

וכאשר מאיר אצלינו אמונה זו - שהקב"ה מחדש את העולם בהתחדשות מוחלטת בכל רגע, אנו מרגישים מבוטלים לגמרי בפני הקב"ה, כמו אדם שאינו יכול לנשום בכוחות עצמו ואדם אחד עומד לעזרו ובכל רגע מנשים אותו שוב ושוב, ואם יפסיק רגע אחד להנשים אותו מיד מת. ומרגיש איך כל חיותו תלויה באדם ההוא.

וכן על דרך זה מרגישים 'בכל נשימה ונשימה תהלל יה', ומתחברים אל **הביטול** הנקרא 'הוד', שאין לנו שום כח לעשות כלום, ולא זו בלבד, אלא כל מצריותינו וקימינו הוא רק מחמת שהקב"ה התעורר לחדש את העולם שוב מחמת גודל טובו וחסדו.

באופן זה מנציחים את הטבע בדרך של 'הוד' על ידי **ריבוי אור** האמונה, כי מתגלה אצלינו שהטבע אינו סותר כלל את האמונה, שהרי הקב"ה מחדש כל רגע את הטבע, ואם יפסיק הקב"ה רגע אחד לחדש את הטבע, אין כאן טבע ואין כאן בריאה כלל.

אור הגנוז

זהו **אור הגנוז** שמאיר בחנוכה בשעת הדלקת הנרות, כי אמונה זו בהתחדשות הבריאה בכל רגע אינה נגלית בחוץ ואי אפשר להוכיח דבר זה, אלא הוא אמונה מצד הנשמה המרגישה את החיות הפנימית שהקב"ה מכניס בכל רגע בבריאה.

ועל ידי התגלות 'אור הגנוז' ואמונת החידוש, מתבטלת קליפת יוון מאליה בדרך של 'הוד', והטבע נכנע לגמרי בפני הקדושה, ואינו נחשב כלל לאויב אלא הנפך לאהוב וכחלק מצד הקדושה.

ובכל שנה ושנה - בעת הדלקת הנרות, יורד ומתגלה שוב 'אור הגנוז' בעולם, ואנו צריכים להדליק את האור בתוכינו על ידי הדלקת נר חנוכה, עד שתהא השלהבת עולה מאליה, וכל חלקי **הנפש, הרגש, והמחשבה**, יבערו כאש וזולקת עם אמונה זו, והאש הגדולה תשרוף ותכלה מקריבנו כל שאריות הכפירה של יוון שהאמינו בדרך הטבע, ותלהיב אותנו באמונת החידוש עד שיהפכו ימים אלו לימי **הודאה**, בביטול מוחלט להקב"ה המחיה ומחדש אותנו בכל עת ורגע. בשבוע הבא יתבאר א"ה המערכה הנשנה - מה יש לכיין בשעת הטבת והדלקת הנרות

אי דיבור מאת צדיקי דורינו שליט"א אודות לימוד ספרי חסידות

מרן אדמו"ר מוהרש"ק שליט"א

"הזדעזעמות הדרושה בלימוד, כוללת גם כן ספרי חסידות ומוסר. ובכך אם לומד קטע מנעים אלימלך, אוהב ישראל, עבודת ישראל, חרדים על זה, וכן בקטע אמרי חיים, זה ג"כ צריך להיות בעיניו. מובן שהעשדים דקות שלומדים - דארץ מען אודוך לעדנען. כבר אמרת ודבה פעמים שלימוד חסידות צריך להיות בעיניו, עם חבדותא. יש ספרים קשים שאינו מבין, לזה צריך חבדותא." (מתוך שידת קודש)

יו"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית